

- Raad van Korpschefs

- Politieberaden

Adres Utrechtseweg 2
3732 HB De Bilt
Postadres Postbus 14
3730 AA De Bilt
Telefoon 030 – 634
Fax 030 – 634
Internet www.vtspn.nl

- Ministerie van Veiligheid en Justitie
DG Wetgeving, Internationale
Aangelegenheden en Vreemdelingenzaken
Directie Wetgeving

Behandeld door
Directe telefoon
E-mail

Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Onderwerp Advies Conceptvoorstel verbeteren
aanpak rijden onder invloed drugs

Datum 17 november 2010

Ons kenmerk

Uw kenmerk

Stad 1

Bijlage(n) 2

Geachte mevrouw Deudekom,

Naar aanleiding van uw adviesaanvraag, met betrekking tot het conceptvoorstel van wet houdende wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met het verbeteren van de aanpak van het rijden onder invloed van drugs, bericht ik u het volgende.

De aanpak van drugs en rijgevaarlijke geneesmiddelen in het verkeer is een complexe materie en ik ben blij dat er - na bijna 7 jaren - wederom aandacht is om dit probleem aan te gaan pakken. Tegelijkertijd heb ik zorgen over het huidige conceptwetsvoorstel waar het gaat om de handhaafbaarheid door de politie en de verwachtingen daaromtrent bij de overige partijen. Ik pleit vanwege ervaringen in de praktijk voor:

- Verwijzing naar alle psychoactieve stoffen (lijst 1 en 2 Opiumwet en andere stoffen)
- zero tolerance
- speekselanalyse
- aanpak rijgevaarlijk gedrag vanwege gebruik medicijnen
- aandacht voor combinatiegruik
- impactanalyse
- gerichte en informatiegestuurde controles
- impactanalyse
- onderschrijving van het ESTHER-rapport uit het DRUID project

Onderstaand licht ik die aspecten nader toe.

- **Aangewezen middelen versus alle psychoactieve stoffen (lijst 1 en 2 Opiumwet en andere stoffen):**

Waarom wordt in het 5e lid verwezen naar 'bij AMvB aangewezen middelen'? Dit maakt het wat mij betreft onoverzichtelijk en niet praktisch. Ik ben er voorstander van om te verwijzen naar lijst 1 en 2 van de Opiumwet, die voortdurend wordt aangepast aan de nieuwe ontwikkelingen op het gebied van drugs en medicijnen. Bovendien worden in deze lijsten psychoactieve stoffen genoemd die bij gebruik door bestuurders van voertuigen een bedreiging voor de verkeersveiligheid vormen. In de voorgestelde AMvB worden -met uitzondering van GHB - uitsluitend stoffen genoemd die met de thans voorliggende speekseltesters kunnen worden gedetecteerd. Psychoactieve stoffen die thans niet met de speekseltesters kunnen

Onderwerp Advies Conceptvoorstel verbeteren aanpak rijden onder invloed drugs

Datum 17 november 2010

Blad 2

worden gedetecteerd, zoals ketamine, methylfenidaat, psilocybine etc. zijn eveneens ongewenst in het verkeer.

Naast de stoffen genoemd in de lijsten 1 en 2 van de Opiumwet bestaan andere stoffen die eveneens psychoactieve eigenschappen hebben. Te denken valt hierbij bijvoorbeeld aan ether, benzine, lijm, diverse drijfgassen (N_2O_2) zoals wordt gebruikt in spuitbussen maar ook synthetische drugs, niet vallend onder een der lijsten van de Opiumwet. Zoals bijvoorbeeld Spice, waarvan bekend is dat de psychotrope effecten groter zijn dan die van cannabis. Een legale stof die in smartshops te koop kan worden aangeboden en op dit moment een grote mate van populariteit geniet in de Verenigde Staten. Het criterium zou moeten zijn de gevaarzetting bij verkeersdeelname en niet de mogelijkheden van detectie op dit moment. Tenminste wordt in het ontwerp van wet de indruk gewekt dat uitsluitend de stoffen die met de speekseltesters kunnen worden gedetecteerd, gevaarzettend zijn en daarom in artikel 8 vijfde lid WVV worden genoemd.

• **Grenswaarden en limieten versus zero tolerance:**

Tevens betreur ik het dat er wordt gekozen voor grenswaarden en limieten. Vanuit het oogpunt van handhaafbaarheid pleit ik voor een zero tolerance beleid. Dat is duidelijk voor een ieder, eenvoudiger vast te stellen en heeft een grotere afschrikkende werking. Voor de vertaling van dat beleid in concrete wetstekst kan wellicht aansluiting worden gezocht bij de termen van de Europese landen die het zero tolerance beleid al hebben ingevoerd. Dit geldt temeer daar de te hanteren speekseltesters als voorselectiemiddel uitsluitend in kwalitatieve zin een indicatie kunnen geven. Er kan slechts worden vastgesteld of bepaalde psychoactieve stoffen al dan niet in het monster aanwezig zijn. Het is niet mogelijk vast te stellen of een bepaalde limiet – ongeacht de kwantitatieve waarde hiervan – al dan niet is overschreden in het afgestane speekselmonster. Daarmee verliest de speekseltest in zeer belangrijke mate haar nut voor de opsporingsactiviteiten van de politie in het verkeer.

In de praktijk zal dit dus bij het huidige ontwerp inhouden dat ook personen die positief scoren op de speekseltester nog steeds zullen moeten worden onderzocht op overtreding van artikel 8 lid 1 WVV omdat in de uitgevoerde pilot is gebleken dat personen bij wie een concentratie THC van 1 ng/ml in het bloed is geconstateerd in de termen van overtreding van artikel 8 eerste lid vielen en tegen hen ter zake van overtreding van dit artikel lid proces verbaal is opgemaakt op basis van geconstateerde feiten en omstandigheden (reactie- en gedragstesten) leidend tot verdenking van overtreding van dit artikellid in de WVV. Met de thans beschikbare speekseltesters is het niet mogelijk een semi-kwantitatieve indicatie te krijgen van het gebruik van een der specifieke stoffen (Cannabis, Cocaine, (Meth)Amfetamines, Opiaten). Er is slechts een mogelijkheid een kwalitatieve indicatie te geven (Stof Wel/Niet aanwezig). Door het hanteren van limieten zal een aantal personen dat een positieve indicatie op de speekseltester geeft bij analyse van het afgenomen bloedmonster weliswaar die bewuste stof in het bloed aanwezig hebben maar in een concentratie die beneden de gestelde limiet ligt. Zonder aanvullend vooronderzoek (gedrag- en reactietesten) zal deze persoon niet licht te vervolgen zijn en zal sprake zijn van verspilling van kostbare tijd energie en geld van de politie maar ook van het NFI.

Overigens is tijdens ICADTS conferentie in augustus 2010 in Oslo door Dr. Doug Beimes (Canadian Center Substance Abuse) op basis van breed gedragen wetenschappelijk onderzoek vastgesteld dat het voor illegale drugs in tegenstelling tot alcohol geen wettelijke limieten zijn vast te stellen. Een absoluut verbod op het

Onderwerp **Advies Conceptvoorstel verbeteren aanpak rijden onder invloed drugs**

Datum **17 november 2010**

Blad **3**

gebruik van psychoactieve stoffen – waarmee wordt bedoeld het hanteren van limits of quantification (LOQ) – de enige manier is om de problematiek van het gebruik van drugs in het verkeer adequaat aan te pakken.

- **Bloedanalyse versus speekselanalyse:**

Datzelfde geldt ook voor de keuze van de bloedanalyse. Als politie kiezen wij er voor om de speekselanalyse bepalend te laten zijn. Dit heeft niet alleen grote praktische voordelen bij de handhaving maar is ook nog eens kostenbesparend ten opzichte van de bloedanalyse en alles wat daarmee samenhangt.

Het kost thans in de praktijk van alledag enorme moeite om artsen bereid te vinden bij nacht en ontij een bloedmonster van een verdachte bestuurder af te nemen. Het aanwijzen van een verpleegkundige om een dergelijke bloedafname te realiseren, zal hier geen uitkomst bieden. Nog daargelaten dat een verpleegkundige geen diagnose kan stellen zoals een arts dat thans wel doet. Dat kan met name bij drugsgebruik in een aantal gevallen cruciaal zijn, waardoor de verpleegkundige de politie zal vragen of adviseren alsnog een arts te plekke te laten komen. De Belgische regering heeft per 1 oktober 2010 de bestaande bepalingen ten aanzien van het rijden onder invloed van psychotrope stoffen aangepast. In de wetgeving is opgenomen dat het bewijs van het rijden met bepaalde psychotrope stoffen in het lichaam van de bestuurder strafbaar is en de overtreding van dit artikel door middel van een analyse van een afgenomen speekselmonster kan worden bewezen. De Belgische overheid hanteert daarbij een zgn. zero-tolerance waarbij voor de genoemde stoffen de laagst detecteerbare concentratie van de actieve component wordt gehanteerd (LOQ). De LOQ is voor bijvoorbeeld cannabis (THC) lager in speeksel dan in bloed waardoor de O-limiet nog meer wordt benaderd. Het rijden onder invloed van drugs is in de staat Victoria (Australië) een belangrijke oorzaak van dodelijke verkeersongevallen. In 2003 bleek uit post mortem onderzoek dat 31% van de overleden bestuurders onder invloed van andere psychotrope stoffen dan alcohol verkeerden.

- **Gebruik van medicijnen:**

In tegenstelling tot het ontwerp van wet dat in 2003 te ruste is gelegd, wordt in het huidige ontwerp met geen woord gerept over de gevaarstelling door rijgevaarlijke geneesmiddelen terwijl deze groep stoffen bijvoorbeeld benzodiazepines, antidepressiva en slaapmiddelen veelvuldig wordt gebruikt door personen die tevens als bestuurder van een voertuig optreden. Ook voor deze stoffen moet gelden dat naast de bepaling van artikel 8 eerste lid (impairment, niet tot behoorlijk besturen in staat worden geacht) ook artikel 8 vijfde lid (het onder invloed verkeren en verminderd rijvaardig zijn zonder in kennelijke staat te zijn of "out" te zijn) hiervoor toepasbaar moet zijn.

Rijgevaarlijke geneesmiddelen worden door een arts voorgeschreven voor therapeutisch gebruik door patiënten die aan bepaalde ziekten of aandoeningen lijden.

Deze geneesmiddelen worden voorgeschreven om op therapeutisch niveau te worden gebruikt. In de regel zullen patiënten die het hier betreft na verloop van een beperkt aantal dagen zijn ingesteld op het gebruik van deze geneesmiddelen en geen of geen noemenswaardige last meer hebben van de bijwerkingen en verschijnselen die veilige verkeersdeelname in de weg zouden staan. Er is door gezaghebbende farmacologen getracht het therapeutisch gebruik van geneesmiddelen qua dosering te kwantificeren. Enkele jaren geleden is hiervoor de suggestie gedaan hiervoor gebruik te relateren aan de zgn. defined daily dose van geneesmiddelen (DDD). Gebruik van

Onderwerp Advies Conceptvoorstel verbeteren aanpak rijden onder invloed drugs

Datum 17 november 2010

Blad 4

geneesmiddelen aanzienlijk boven deze dosering zou dan niet meer gerekend kunnen worden onder therapeutisch gebruik. Er zou dan sprake zijn van recreatief gebruik of misbruik van geneesmiddelen die uitsluitend op doktersrecept verkrijgbaar zijn. Het komt de RKC gewenst voor hierover de medische wereld te laten adviseren omdat de beïnvloeding van het rijgedrag ook door deze geneesmiddelen wordt of kan worden veroorzaakt.

- **Combinatiegebruik:**

Naast personen die een joint roken of coke snuiven wordt door een aanzienlijk deel van de groep druggebruikers meer dan 1 drug gelijktijdig gebruikt. Tijdens de pilot drugs en verkeer is regelmatig geconstateerd dat sprake was van polydruggebruik. Ook uit buitenlands onderzoek is dit verschijnsel gebleken. Vastgesteld is dat dit geconstateerd bij circa 15% van de druggebruikers die als bestuurder van een voertuig zijn gecontroleerd.

Er bestaat geen dosis effect relatie voor enkelvoudig druggebruik. Een effect relatie bij poly-druggebruik of gecombineerd gebruik is evenmin bekend. Het is bekend dat het poly-gebruik van drugs of het gecombineerd gebruik van drugs met geneesmiddelen en alcohol leidt tot een versterkte vermindering van de reactiemogelijkheden, de alertheid en de mogelijkheden om de aandacht te verdelen tussen diverse essentiële taken die aan het besturen van voertuigen zijn verbonden. Combinatiemogelijkheden zijn:

- Poly-drug gebruik (met of zonder alcoholgebruik), drug-geneesmiddelen gebruik (met of zonder alcoholgebruik), poli-geneesmiddelen gebruik (met of zonder alcoholgebruik)
- Bij poly-gebruik is elke meetbare concentratie van de gebruikte stoffen onaanvaardbaar omdat over poly-gebruik van psychoactieve stoffen evenmin een effectrelatie is vastgesteld. Duidelijk is echter wel dat het gecombineerde gebruik van psychoactieve stoffen leidt tot een grotere afname van de rijvaardigheid leidt dan de optelsom van de effecten van de afzonderlijke stoffen.

- **Verwachtingen met betrekking controles stoffengebruik:**

Ten aanzien van de verwachtingen wil ik duidelijk stellen dat het 'at random controleren op het rijden onder invloed van drugs' door de politie niet voor de hand ligt. Controles zullen selectief en informatiegestuurd moeten worden gepland en iedere vergelijking met het 'at random controleren op het rijden onder invloed van alcohol' gaat daarbij volledig mank. Het lijkt mij raadzaam om hier duidelijk over te communiceren om te voorkomen dat er verkeerde verwachtingen ontstaan.

- **Impactanalyse:**

Ook wil ik hierbij van de gelegenheid gebruik maken u mede te delen dat ik blij ben met de impactanalyse van deze nieuwe wetgeving voor de ketenpartners, waaronder de politie, naar de financiële en personele consequenties van de nieuwe wetgeving voor aanpak van drugs/medicijnen in het verkeer en de handhaving daarop. De opleiding van politieambtenaren, de training in het gebruik van speekseltesters en het verrichten van relevante observaties die kunnen leiden tot de verdenking dat psychoactieve stoffen werkzaam zijn in het systeem van een bestuurder van een voertuig, vragen extra politietijd waarmee op dit moment in de politiebudgetten geen rekening is gehouden. Voor de politie komt het er bij en daarvoor is in de beperkte budgetten weinig of geen ruimte.

Onderwerp Advies Conceptvoorstel verbeteren aanpak rijden onder invloed drugs

Datum 17 november 2010

Blad 5

De afgelopen jaren zijn er diverse wetten en beleidsmaatregelen doorgevoerd met kwantitatieve gevolgen voor de politieorganisatie. Ik ben van mening dat er geen extra taken aan de politie kunnen worden toebedeeld zonder bijbehorende financiële middelen en (externe) ondersteuning op het gebied van kennis en opleiding.

- **DRUID project:**

Gaarne maak ik u attent op de visie van de Europese politie verkeersnetwerk TISPOL over de hoofdlijnen van de wetgeving zoals weergegeven in het DRUID 3.1.1 ESTHER rapport (zie hiervoor www.druid-project.eu). Ik onderschrijf het gestelde in dit rapport.

Te verwachten terughoudendheid:

Tot slot wil ik u nog een praktisch aspect onder de aandacht brengen.

De regelgeving en uitvoering daarvan is zeer tijdrovend en zal derhalve in de praktijk leiden tot een terughoudend beleid op controle op drugs in het verkeer. In de avond- en nachtelijke uren wordt in reguliere dienst de aanwezige capaciteit buiten het noodhulpproces ingezet voor de handhaving van de openbare orde. Dit laatste vindt in toenemende mate plaats.

Het doorlopen van het proces van een drugscontrole, zoals in het voorliggende conceptvoorstel wordt beschreven, legt een onevenredig capaciteitsbeslag op de beschikbare capaciteit in genoemde uren. De bedoelde investering van controle op drugs in het verkeer zal uiteindelijk zijn doel missen.

Conclusie:

Het wegnemen van de hiervoor genoemde knelpunten acht ik essentieel om een adequate aanpak van het rijden onder invloed van psychoactieve stoffen mogelijk te maken. Het thans voorliggende ontwerp van wet met bijbehorende memorie van toelichting biedt onvoldoende handvatten om een efficiënte en effectieve controle door de politie op de naleving te realiseren en pakt bovendien slechts een deel van het probleem aan.

Bijlagen:

Reacties op de memorie van toelichting treft u in de bijgevoegde bijlage 1.

Er is recent een relevant rapport gepubliceerd waarin drie vooraanstaande experts Doug Beimes (Canada), Philip Swan (Australia), Barry Logan (United States) een rapportage over drugs en verkeer aangeboden aan de OECD. In dit rapport komt een relevante passage voor over limieten voor drugs bij verkeersdeelname, zie bijlage 2.

Vertrouwende u hiermede van dienst te zijn.

Met vriendelijke groet,

Raad van Korpschefs

Openbaar Ministerie

College van Procureurs-Generaal

Voorzitter

YMV&J/SG/DW

59

Postbus 20305 2500 EH Den Haag

De Minister van Veiligheid en Justitie

mr. I.W. Opstelten
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Prins Clauslaan 16
2595 AJ Den Haag
Telefoon +31 (0)70 339 96 00
Telefax +31 (0)70 339 98 51

Ministerie van Justitie
DEBODDINGWAAL GD 11
Dossie
Datum 9 DEC. 2010
Nummer
Aan

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
E-mail
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Onderwerp

Beleid & Strategie

070 339

9 december 2010

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden. Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen

Advies conceptwetsvoorstel "Drugs in het verkeer"

Geachte heer Opstelten,

Bij brief van 23 september jl. heeft uw ambtsvoorganger het College van procureurs-generaal gevraagd te adviseren over een conceptvoorstel van wet, houdende wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met het verbeteren van de aanpak van het rijden onder invloed van drugs. Het wetsvoorstel introduceert een tweetal instrumenten. In de eerste plaats voorziet het wetsvoorstel erin dat in de Wegenverkeerswet 1994 aan opsporingsambtenaren de bevoegdheid wordt toegekend om bestuurders, waarvan wordt vermoed dat zij onder invloed van drugs aan het verkeer deelnemen, te dwingen mee te werken aan het afnemen van speeksel door middel van een zogenaamde speekseltester. Voor die drugs en geneesmiddelen die door de huidige generatie speekseltesters niet kunnen worden gemeten introduceert het wetsvoorstel een verplichting om mee te werken aan een onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties. In de tweede plaats voorziet het wetsvoorstel erin dat in de Wegenverkeerswet 1994, naar analogie van de strafbaarstelling voor het rijden onder invloed van alcohol, een afzonderlijke strafbaarstelling voor het rijden onder invloed van drugs wordt opgenomen.

Het College heeft met instemming van het conceptwetsvoorstel kennis genomen. In de memorie van toelichting wordt er terecht op gewezen dat onderzoek laat zien dat verkeersdeelname onder de invloed van drugs een reëel probleem is. Het is van belang dat voor de bestrijding van dit probleem politie en justitie kunnen beschikken over een toereikend instrumentarium. Met behulp van in de praktijk gemakkelijk bruikbare

speekseltesters kan de politie een voorselectie maken van personen die worden verdacht van het rijden onder invloed van bepaalde drugs. Het College schaart zich achter de conclusie van de Raad van Hoofdcommissarissen¹, dat speekseltesters een daadwerkelijke bijdrage kunnen leveren aan de opsporing van personen die onder invloed van drugs een voertuig besturen.

Scheepvaart en Luchtvaart

Alvorens nader op het voorliggende wetsvoorstel in te gaan, merkt het College op dat in dit wetsvoorstel geen vergelijkbare afzonderlijke verbodsbepaling als artikel 8, vijfde lid, van de Wegenverkeerswet 1994 in de Wet luchtvaart en de Scheepvaartverkeerswet is opgenomen. Er wordt aangevoerd dat op grond van het huidige artikel 2.12 Wet luchtvaart en artikel 27 Scheepvaartverkeerswet het vliegen en varen onder invloed van drugs, naar analogie van het huidige artikel 8, lid 1, Wegenverkeerswet 1994, al verboden is. Voorts zou vooralsnog niet zijn gebleken van enige behoefte aan nadere regelgeving.

Het College is echter van oordeel dat er ook geen bezwaren kunnen bestaan om politie en justitie in staat te stellen het vliegen en varen onder invloed van drugs, zo zich dat mocht voordoen, beter te bestrijden. Er is geen aanleiding om te veronderstellen dat er geen drugs in het scheepvaartverkeer of luchtvaartverkeer worden gebruikt. Feit is helaas dat het gebruik van drugs onder alle omstandigheden voorkomt. Wachten tot het probleem zich openbaart en dan pas starten met het wetgevingsproces betekent een tijdverlies van ongeveer anderhalf jaar alvorens het probleem kan worden aangepakt. Op basis van dit gegeven adviseert het College om nu al vergelijkbare bepalingen in de Scheepvaartwet en de Wet luchtvaart op te nemen.

Systeem van grenswaarden

Het College heeft met instemming kennis genomen van het feit dat het mogelijk is gebleken om te kiezen voor een systeem met grenswaarden. Met het stellen van grenswaarden blijft de relatie in stand tussen de concentratie van de meetbare stof van een bepaalde drug in het bloed van de bestuurder en de negatieve effecten daarvan op de rijvaardigheid. Dat is in overeenstemming met het doel van strafbaarstelling van het gebruik van drugs in het verkeer (evenals het gebruik van alcohol en geneesmiddelen in het verkeer), te weten het bevorderen van de verkeersveiligheid.

Een adviescommissie, bestaande uit deskundigen uit Nederland, België en Duitsland heeft in een rapport criteria voor het vaststellen van grenswaarden opgesteld. Voorts heeft deze commissie een lijst opgesteld met drugs en grenswaarden waarboven de rijvaardigheid negatief wordt beïnvloed. Deze lijst met drugs en grenswaarden zullen

¹ Zie brief, d.d. 1 september 2009, van de minister van V&W aan Tweede Kamer: TK 2008-2009, 29 398, nr. 172

in een algemene maatregel van bestuur worden vastgelegd. Het College is het eens met de beslissing om deze lijst in een algemene maatregel van bestuur en niet in de Wegenverkeerswet 1994 op te nemen. Op deze wijze kan er voor worden gezorgd dat snel op nieuwe ontwikkelingen, met name bij synthetische drugs, kan worden gereageerd. In de memorie van toelichting wordt gesteld dat in het geval het NFI in de toekomst tijdens een bloedanalyse op het gebruik van een andere dan de aangewezen drug stuit, dan voor deze drug de grenswaarde bij algemene maatregel van bestuur wordt vastgesteld. Deze passage wekt de indruk dat het nog incidenteel zal voorkomen dat de algemene maatregel van bestuur aanpassing behoeft. Of deze indruk juist is, is onzeker. Met name in het geval van synthetische drugs gaan de ontwikkelingen snel. Daarom is het noodzakelijk dat er gestructureerd wordt gecontroleerd of de algemene maatregel van bestuur aanpassing behoeft. Het College meent dat het niet doenlijk en niet noodzakelijk is dat iedere nieuwe drug onmiddellijk moet leiden tot een wijziging van de algemene maatregel van bestuur. Wellicht is een jaarlijkse herijking van de algemene maatregel van bestuur voldoende. Het College adviseert om in de memorie van toelichting nader in te gaan op wijze waarop de algemene maatregel van bestuur up-to-date wordt gehouden.

In dit verband zou het College tevens de suggestie willen doen om te bezien of het mogelijk is om wetenschappelijk onderbouwde legislatieve grenswaarden uit het buitenland, zoals België en Duitsland, in de algemene maatregel van bestuur op te nemen. Op deze wijze kan sneller worden geanticipeerd op de komst van (synthetische) drugs die buiten ons land populair zijn en waarvan te verwachten is dat deze ook in ons land zullen worden gebruikt.

Artikel 164 Wegenverkeerswet 1994

In de inleiding van de memorie van toelichting wordt uitgelegd waarom het rijden onder invloed van drugs vooralsnog niet onder de werking van de recidiveregeling voor ernstige verkeersdelicten wordt gebracht. Het systeem van maatregelen en sancties die betrekking hebben op het rijbewijs is mede door de uitbreiding van de recidiveregeling erg ingewikkeld geworden. Dat is de reden dat er een onderzoek is gestart naar de onderlinge samenhang en samenloop van die maatregelen en sancties en gevolgen daarvan. Het College kan zich vinden in het voorstel de uitkomsten van dit onderzoek af te wachten en de reikwijdte van de recidiveregeling voor ernstige verkeersdelicten op dit moment niet verder uit te breiden.

Het wetsvoorstel bevat echter ook geen wijziging van artikel 164 Wegenverkeerswet 1994, de bepaling die de invordering en inhouding van rijbewijzen regelt. Nu het mogelijk wordt door middel van de speekseltester vast te stellen dat er drugs is gebruikt, ligt het ook voor de hand om nader te verkennen of het mogelijk is een voorziening te treffen voor de invordering van het rijbewijs voor het gebruik van drugs in het verkeer. Er wordt een verkeerd signaal naar de maatschappij afgegeven indien

het gebruik van drugs in het verkeer uiteindelijk niet zou leiden tot een invordering van het rijbewijs. Alsof het gebruik van drugs in het verkeer minder erg zou zijn dan het gebruik van alcohol.

Het probleem is echter dat het door middel van een speekseltester vaststellen dat er drugs is gebruikt niet voldoende kan zijn om tot onmiddellijke invordering van het rijbewijs over te gaan. Maar mogelijk is een invorderingsprocedure te construeren die gepaard gaat met de waarneming van de opsporingsambtenaren dat de verdachte zodanig onder invloed van drugs is geweest dat hij het verkeer ernstig in gevaar heeft gebracht. Het College adviseert daarom artikel 164, lid 2, Wegenverkeerswet 1994 vanuit deze gedachtegang tegen het licht te houden en te bezien of aanpassing in de hiervoor bedoelde zin mogelijk is.

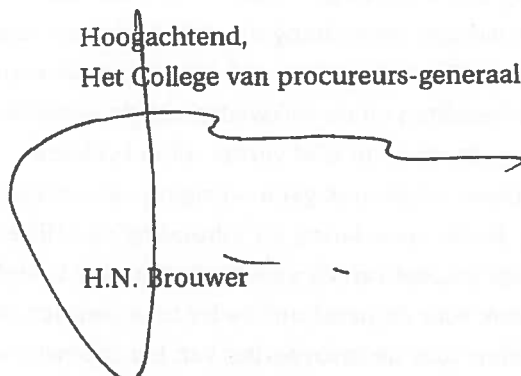
Het Besluit alcoholonderzoeken

In de memorie van toelichting wordt op een enkele opmerking na op pagina 12 - over de uitvoering van het onderzoek van speeksel - geen aandacht besteed aan het Besluit alcoholonderzoeken. Het College veronderstelt dat ook dit besluit moet worden gewijzigd ten behoeve van het bloedonderzoek voor de vaststelling van het gebruik van drugs in het verkeer.

Gevolgen voor capaciteit

Nadat de politie is uitgerust met speekseltesters zal het aantal bloedanalyses op drugs en medicijnen door het NFI onvermijdelijk toenemen. Het zal duidelijk zijn dat de toename van bloedanalyses voor drugs in het verkeer een additionele zaakstroom veroorzaakt die gevolgen heeft voor de capaciteit van het openbaar ministerie. Op dit moment is echter nog niet bij benadering aan te geven hoe groot het beslag van deze nieuwe zaken op de beschikbare capaciteit zal zijn. Dat beslag hangt af van de inzet van capaciteit bij politie en NFI. Het College stelt voor dat medewerkers van uw departement het initiatief nemen om met betrokken partners de keteneffecten in kaart te brengen en de financiële consequenties te ramen.

Hoogachtend,
Het College van procureurs-generaal

H.N. Brouwer